

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVII. évfolyam 16. szám. 2016. augusztus 15.

Ára 0,80 lej

Istennek kenere

Jn 6,33

Erdélyi reformátusoknak nagy hálaadással illik az újszenge, a kenyérnek ünnepe felé közelíteni, mert a kegyelmes Isten nem bocsátotta reánk ebben az esztendőben sem a kenyér után való éhséget. A földbe vetett gabonamag jó talajra talált, és hol harminc-, hol hatvan-, hol pedig százannyit termett. A földbe vetett mag meghalt, aztán eső és napsütés segítségével a földből kinőtt, levágott és kicsépelte kalásszá, megőrölt búzamaggá, tűzön át kenyérré változott. Eddig talán soha nem látott választéka áll a kenyérnek rendelkezésünkre a kenyérboltok polcain. Ám mit használ, ha tele vannak a csűrök, raktárak, de a szívek üresek, a lelkek terheltek? Ha sem szívünkkel, sem lelkünkkel nem törődünk? Nem mást, hanem az asztalunkon bőséggel ott levő kenyeret használta fel Jézus arra, hogy az értünk való áldozatát, testének bűneinkért való megtöretését kiabrázolja.

Az újszenge ünnepén megszólaló harangok nemcsak a fizikai létünket szolgáló földi kenyérért hívnak hálaadásra, hanem emlékeztetnek Istennek ama kenyerére is, amely a mennyből száll alá, és életet ad a világnak. A mennyi jelző ennek a kenyérnek a szentségére és tisztaságára utal. Arra, hogy őt nem sajátíthatjuk ki, nem hajthatjuk hatalmunk alá.

Részesedjünk hát az első keresztyénekhez hasonlóan mind a földi, mind a mennyei kenyérben örömmel és tiszta szívvel. Legyen a kenyérünk a mindennapi útjelzőnk Isten mennyei kenyere felé, mert amiként a kenyér naponként

ott van az asztalunkon, úgy van Istennek kenere velünk minden napon a világ végéig. A földi kenyérünk romlandó, de Isten kenyere tegnap

Székely József

(Folytatása a 3. oldalon)

Az együttérés és segítségnyújtás kultúrájának nem szabad kivesznie belőlünk

Többszörös ünnep Kolozson

Az utóbbi időben mintha megpezdült volna az élet Kolozson... és nem azért, mert néhány éve állítólag több millió euróból felújították a sós vizéről híres fürdőhelyiséget. A kis református közösségben

egyre-másra szerveznek olyan eseményeket, amelyek a gyülekezeti élet megerősödését jelentik.

(Folytatása a 8. oldalon)

Miénk a munka öröme, de Istené a dicsőség

Kovács Tibor iskolalelkésszel a hivatásról, az éjszakai munkáról, a biztató motorról, az iskolai örömről és az állandó kihívásokról

– Hogyan kerültél a kollégiumba, milyen céllal érteztél az iskolába?

– Isten útjai kifürkészhetetlenek. Talán azért is, mert mindig máshova kerültem, mint ahova szerettem volna. Aztán hamar rájöttem, Isten épp ott akar használni engem, ahova kerülök. Annak idején sírva mentem Székere segédlelkésznek, aztán három év után én mentem a presbitériummal, hogy próbáljunk meg még egy évet hosszabbítani. Ugyanígy történt az iskolával is, ahol érettségiztem. Teológusként már helyettes tanárként tanítottam a kollégiumban, s miután Széken lejárt a három év, az igazgató szólt, menjek vissza egy kis időre az iskolába. Ez a kis

idő kilenc esztendő lett, ami – úgy gondolom – nem volt hiábavaló.

– A kollégium évzáró ünnepén kiköszönő beszédedben említetted, hogy a Kolozsvári Református Kollégiumnak minden évszázadban volt tíz éve, amely az intézmény jövőjét hosszú időszakra meghatározta. Te épp ennek voltál a részese. Hogyan élted meg?

– Nagyon intenzíven. Visszanézegettem a kollégium történetét, és valóban úgy történt. Az 1700-as évek végén felépítették a Farkas utcai épületet, és mintegy száz évig

Somogyi Botond

(Folytatása az 5. oldalon)

Tanulságos igék

A Szentlélekről (VII.)

A Szentlélek elleni bűn

Még aki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; de aki a Szentlélek ellen szól, annak sem ezen, sem a másvilágon meg nem bocsáttatik. (Mt 12,32)

Jézus szerint ez a legrettenetesebb bűn, amire nincs is bocsánat. Régebb sokat foglalkoztak e kérdéssel, manapság mintha csökkent volna az érdeklődés ezzel az igével szemben. Nem mintha kevesebben követnék el ezt a bűnt, sőt valószínű, hogy egyre többen teszik ezt, hiszen a káromkodás mindinkább terjed a világban.

Fontos tisztában lennünk azzal, hogy mi is ez a bűn, és ki követi el? Olyan emberek, akik tudatosan nem akarnak hinni Krisztusban, nem akarnak megtérni, Isten előtt meghajolni. Olyanok, akik tudatosan elutasítják a Bibliát, és azt nem tartják Isten szavának. Sőt gyalázzák lépten-nyomon a Szentírást, és igyekeznek azt nevetségessé tenni. És mindezt nagyon is tudatosan. Az ilyen emberek gyűlölik Krisztust és az ő egyházát, de gyűlölik az Igét is. Ez az ún. „blaszfémia”, amikor valaki tudatosan megveti Krisztus munkáját.

Hogy világosan lássuk, mi is e bűn, meg kell vizsgálni azt az összefüggést, amiben ez a kijelentés elhangzott. Jézushoz visznek egy vak és néma ördögöst, aki olyan betegségben szenvedett, ami abban a korban is ritka volt. Jézus azonban meggyógyítja. Az emberek elámulnak a csodán, és kórusban kérdezik: nem ő Dávidnak ama Fia? Vajon nem ő a Messiás? Nyilván, hogy ő kell legyen, hisz más ilyen csodát nem tehet.

A gyógyítást a farizeusok is látják, ők meg vannak ijedve, nehogy az emberek hinni kezdjenek Jézusban, az ő ellenfelükben, s ekkor valami szörnyűséget mondanak. Azt, hogy csoda történt, nem tudják letagadni. De tudnak valami mást tenni, amivel az emberek hitét megzavarják. Azt mondják, Jézus az ördögök fejedelme, Belzebub által gyógyította meg a beteget.

Ennél szörnyűségebbet a farizeusok ki sem találhattak volna. Mert szerintük Jézus még jobban az ördög megszállottja, mint a beteg, akit meggyógyított. A beteg csak áldozata volt az ördögnek, de Jézus a szövetségese. Jézus szerintük az ördögök fejedelmének a hatalmát vette igénybe e gyógyításhoz. Hatalma tehát ördögi, s nem Istent és annak országát hozta le a földre, hanem az ördögöt. Közönséges csaló, aki félrevezeti az embereket. A farizeusok jól tudják, kicsoda Jézus, és azt is, hogy amit mondanak, gyalázatos hazugság.

Jézus nem tud tovább hallgatni. Elmondja a súlyos szavakat, amiben világossá teszi: mi Isten országa és mi az ördög országa. Ezért dönteni kell: vagy vele akarunk menni, vagy pedig ellene fordulunk.

Aki világosan látja, hogy benne az Isten országa közelített el, de azt merészeli mondani, hogy mindez a Sátán munkája, az káromolja a Szentleket. Az ilyen ember tudatosan szembe fordul Istennel. És ez a bűn nem bocsáttatik meg – mondja Jézus határozottan.

Miért ez a Szentlélek elleni bűn a legnagyobb vétek a világon? Valaki ezt így fogalmazta meg: „a bűn sátáni mélysége az, amikor valaki akarattal és tudatosan ellenáll Jézusnak, az Ő munkáját a Sátánnak tulajdonítja, amikor valaki az igazságot hazugságnak nevezi, amikor valaki a világ Megváltóját gyűlöli, és az emberiség megrontójának nevezi. Aki ezt teszi, az elköveti a Szentlélek elleni bűnt, amely bűnre már nincs bocsánat, amely bűnből nincs megtérés, amivel az üdvösséget örökre eljuttottuk”.

Ezeket hallva, csak egyet kérhetünk: Uram, őrizd meg minket ettől. Azért oly rettenetes e bűn, mert nincs rá bocsánat. Minden másra van, erre nincs. Jézus káromlása megbocsáttatik, hisz a jobb és bal kéz felől megfeszített gonosztevők egyaránt káromolták őt, de az egyikről egész bizonyosan tudjuk, hogy bocsánatot nyert. Minden más bűnre van bocsánat – mondja Jézus, aki azt is megtehetné, hogy ne bocsásson meg. De az a kegyelem, hogy megbocsát.

A megbékélés szemüvege

Két egyháztag egy bizonyos földterület kérdésében annyira összeveszett, hogy sokáig egy szót sem szólt egymáshoz. Egyikük, aki szerette volna tisztázni a dolgot, fogta a Bibliáját, és felkereste a szomszédját. Odanyújtotta neki a Szentírást, és ezt mondta: „Berci, eddig ellenségek voltunk, de én azt olvasom a Bibliában, hogy szeressük egymást. Béküljünk meg, és imádkozzunk egymásért. Szeretném, ha ezt most meg tudnánk tenni.”

De Berci hiába kereste a szemüvegét, nem találta. Végül megjegyezte: „Nem tudom el-

olvasni, amit mondtál, mert nem találok a szemüvegemet.”

„Vedd fel az enyémet!” – ajánlotta a békességre törekvő szomszéd. Miután elolvasták Isten Igéjét, együtt imádkoztak, majd átölelték egymást. Ottó visszaadta a szemüvegét, és könnyes szemmel így szólt: „Berci, a te szemüvegeden keresztül az egész földterületügyet másképpen látom.”

Ha mi is békességre törekvő emberek vagyunk, akkor a megbékélés útját embertársunk szemüvegén keresztül kell keresnünk. Az Úr Jézus mondta: „Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.” (Mt 5,9)

Bányai László

Bibliaolvasó kalauz

Szeptember

1	Cs	2Krán 28,1–15	Lk 24,50–53
2	P	2Krán 28,16–27	Ef 1,1–14
3	Szo	2Krán 29,1–19	Ef 1,15–23
4	V	2Krán 29,20–36	Ef 2,1–10
5	H	2Krán 30,1–20	Ef 2,11–22
6	K	2Krán 30,21–27	Ef 3,1–13
7	Sze	2Krán 31	Ef 3,14–21
8	Cs	2Krán 32,1–23	Ef 4,1–16
9	P	2Krán 32,24–33	Ef 4,17–32
10	Szo	2Krán 33,1–10	Ef 5,1–15
11	V	2Krán 33,11–25	Ef 5,16–17
12	H	2Krán 34,1–13	Ef 5,18–20
13	K	2Krán 34,14–28	Ef 5,21–33
14	Sze	2Krán 34,29–33	Ef 6,1–4
15	Cs	2Krán 35,1–19	Ef 6,5–9
16	P	2Krán 35,20–27	Ef 6,10–24
17	Szo	2Krán 36,1–10	2Jn
18	V	2Krán 36,11–23	3Jn
19	H	Róm 1,1–15	Ezsd 1
20	K	Róm 1,16–32	Ezsd 2,1–35
21	Sze	Róm 2,1–10	Ezsd 2,36–70
22	Cs	Róm 2,11–16	Ezsd 3,1–7
23	P	Róm 2,17–29	Ezsd 3,8–13
24	Szo	Róm 3,1–20	Ezsd 4,1–16
25	V	Róm 3,21–31	Ezsd 4,17–24
26	H	Róm 4,1–12	Ezsd 5,1–5
27	K	Róm 4,13–25	Ezsd 5,6–17
28	Sze	Róm 5,1–11	Ezsd 6,1–12
29	Cs	Róm 5,12–21	Ezsd 6,13–22
30	P	Róm 6,1–11	Ezsd 7,1–10

Micsoda vigasztalás ez a mi számunkra. Bármennyi bűnt is követtünk volna el, Isten-nél Krisztus véérért van bocsánat. Amikor az ő Lelke munkálkodni kezd az emberben, akkor az meglátja életében a bűnöket, amiket elkövetett, megvallja Isten előtt töredelemmel azokat, és hallja a feloldozást: megbocsáttattak a te bűneid.

Am van egy bűn, ami soha nem bocsáttatik meg. És ez a Szentlélek káromlása, a Szentlélek elleni bűn.

Kérdezhetnénk: miért épp erre a bűnre nincs bocsánat, míg a többire van? Erre csak azt lehet válaszolni: azért, mert így mondta az Úr Krisztus. És ha ő ezt így mondta, akkor ez így is van. Könyörüljön rajtunk s minden emberen, hogy ezt a bűnt soha el ne kövessük.

Lőrincz István

Istennek kenyere

(Folytatás az 1. oldalról)

és ma és mindörökké ugyanaz. Ne hiányozzon hát ez a kenyér sem otthonunkból, „asztalunkról”, szívünkéből.

Isten kenyerénél nincs fontosabb és jobb ajándékunk. Segítsen meg minket az Úr, hogy e kenyérnek az értékét felismerjük. Mit ér nekünk, ha a romlandó kenyér sokféleségében válogathatunk, de az ő örök életet adó kenyeréből nem részesülünk? Mit ér a világ felett állandóan szóló isteni hang: „Ez az én szerelmes Fiam, őt hallgassátok”, ha sem fülem, sem szívem nincs reá hallgatni? Pedig az ő beszéde olyan, mint a harmat a fű számára és az eső a szomjas földnek. Isten kenyere nincs távol egyikünkötől sem. Ő megerősít és megóv a gonosztól. Boldog ember az, aki Pál apostollal együtt elmondhatja, hogy általa vagyok az, ami vagyok.

Istennek kenyere által nemcsak a hozzá való tartozásunk erősödik meg, hanem az emberekkel való testvériségünk is. A kenyérben való részesedés által Isten gyermekei lettünk, és együtt mondjuk a mi Urunk Jézus Krisztusnak az Atyját mi Atyánknak. Együtt alkotjuk a gyülekeze-

tet, a szentek közösségét, Isten népét, akik közül egyedül az Úr ismeri az övéit (2Tim 2,19).

A szent keresztség, a Krisztusba való beoltás által Isten kenyérének egy darabja lettünk, akitől sem jelenvalók, sem elkövetkezendők, sem élet, sem halál el nem szakíthat. A hívő keresztyén embernek legfőbb kapcsolata nem a világgal, hanem Isten kenyérével van, és a világhoz való tartozásának mértéke a Krisztus mértéke. Csak benne maradv tudunk a föld sója és a világ világossága lenni. Próbakövei lenni mindannak, amit Isten az ő kenyérével adott a világnak. Csak az ő Igéje által átítatott szavaink találnak hitre a hallgatókban, és Krisztus által irányított cselekedeteink nem válnak népszerűsége, popularitásra vadászó cselekedetké.

Minket, Krisztus által megváltottakat, Isten nem hagy magunkra életünk nehéz problémáiban. Igéje által igazgat, vezet életünk útjain, és áldott kezével átölel.

Istennek kenyere magára vette mindnyájunk bűnét és ezáltal az igaz bírónak az ítéletét, hogy minket megigazítson, megszenteljen, és Isten gyermekeivé tegyen. Isten az ő kenyérével válaszolt a mi kódorbaságainkra, a mi bűneinkre. Ebben a kenyérben van jelen, szól és cselekszik Isten nagy kegyelme, amely nekünk mindenre elégséges, mert ez jelenti az

Istennel való szoros kapcsolat lehetőségét. Ebben a kenyérben telik Istennek kedve és általa mindazokban, akik benne hisznek, és elfogadják életük megváltójának, Urának. E kenyérben történt meg Istennek a világgal való teljes megbékélése, mely minden értelmet felülhalad. Istennek a kenyere a garanciája, jegye és pecsétje a mi hozzá való tartozásunknak, a vele való elszakíthatatlan szövetségnek.

Hadd nyilvánuljon meg Isten kenyéréhez való viszonyunk a vele való állandó táplálkozásban, a hozzá való romolhatatlan hűségben. E kenyér tápláló ereje elégséges arra, hogy egész életünket, gondolatainkat, beszédünket és cselekedeteinket átformálja, és arra segítse, hogy az ő nevét miattunk szidalom ne érje, hanem szálljon arra dicséret és dicsőség.

Az újszenge szó elsőt jelent. Bizonyára más lenne a mi életünk, és más lenne ez a világ is, ha Istennek kenyere az őt megillető helyet foglalná el életünkben. Boldog ember az, aki az újszenge ünnepén meghallja az angyalnak erre a kenyérre utaló szavát: „kelj fel, egyél, mert erőd feletti utad van”. Ennek a kenyérnek az erejével éjjel és nappal ereje lesz menni egész Isten hegyéig. Úgy legyen!

(a szerző egyházkerületünk volt missziói előadója)

Nemzeti fohász

Az aratnivaló sok, a munkás kevés. Kérjük az aratás urát, küldjön munkásokat az ő aratásába, hogy meglegyen és megmaradjon a nemzet kenyere. Mert a hazának és az életnek mindig össze kell kapcsolódnia. A kenyér a magyar ember számára mindig is az életet, a megélhetést, az otthonot jelentette. Amikor az új kenyeret megszenteljük, kérjük a Jóistent az áztató, csendes esőért, hogy az új magot ne a porba vagy betonba kelljen vetni, és kérjük a jövő évi aratáskor a bőséges termésért.

Az újkenyér ünnepe mellett augusztus 20-a együvé tartozásunk tudatosításának évről évre visszatérő megerősítése. Méltón illeti meg a napot az ünnep szó, hiszen jogosan van mit ünnepelnünk. Bárhol is élünk a világban, erre az ünnepre büszkék lehetünk. Augusztus 20-a azon kevés napfényes eseményeink közé tartozik, amelyre alig vetődik a gyász árnyéka. Nincs ellenpontja, mert az ünnep még áttételesen sem a kegyelettel teljes, bús emlékezést jelent számunkra. A döntési jog, a tudás, a békekeremtés, az Európához való tartozás, a megújulás, a bizakodás, a jövőbe vett hit diadalának ünnepe.

Nekünk, kései utódoknak az a rendeltetésünk, hogy megvédelmezzük mindazt, amit Szent István-i útnak nevezhetünk. Tanuljunk más népektől, de ugyanakkor őrizzük meg, ami a miénk, és adjuk tovább azt nemzedékről nemzedékre. Nekünk is vállalni kell, hogy teszünk valamit a közösségért, hogy megújítjuk azt, ami elromlott a történelem viharában. Vállaljuk fel új dolgokat, és küzdjünk is meg keményen a megvalósításukért. Igyekezzünk

szébbé tenni mások életét, építsünk kiszámítható, szébb és biztonságosabb jövőt úgy, hogy újabb ezer év múlva is itt Székelyföld legyen! Ha ezt megteesszük, akkor együtt örülhetünk az anyaföld adta javaknak. Magyarul fognak beszélni a Kárpát-medencében, magyar népdalokat énekelnek az unokáink, magyar néptáncot táncolnak utódaink.

„Magyarnak lenni nem állapot. Magyarnak lenni magatartás!” Az ezeréves magyar államra

Szent István lovasszobra a budapesti Várban

emlékezve mindig ünnepelnünk kell ezen álam okát és célját is: az időtlen magyar hazát. Azt a hazát, amelyet a nagyvilágban bárhol élő magyar emberek hite, életereje, anyanyelve testesít meg és életet.

Az állam csak a forma, a haza a tartalom. A haza örök, és nemcsak az iránt tartozunk kötelességgel, amelyik van, hanem az iránt is, amelyik lesz – mondta Kossuth Lajos. Magyar emberként ne váljunk a saját hazánkban honatalanná. Valósítsuk meg gyarapodásunkat, egy

békés életet és bátorságot az élethez, a tanulásához, az itt- és a megmaradáshoz.

Merjünk élni jogainkkal. Erősödjék meg magyarságtudatunk, szülőföldünk szeretete. Maradjon egyenes a gerincünk, erősödjék meg hitünk, teherbírásunk, hogy felelősségtudattal, és mindenben eligazodó, tiszta pártatlan elmével teljesíthessük közösen vállalt feladatainkat.

A gyarapodás felé a határozott, a törvények tiszteletével végzett önkormányzati vezetés, a mások megbecsülése, a tisztesség és nem utolsósorban a közösségi összefogás vezet. Ezt üzeni számunkra Szent István király ünnepe. Hiszem azt, hogy csak ilyen elvek mentén tudunk életképes, erős és fejlődő közösséggé válni, így tudunk támasza lenni nemzetünk fejlődésének, és így tudunk hozzájárulni az összmagyar-ság egységének a megerősítéséhez.

Erdélyben csak a Szent István-i örökség továbbvitelével, összefogással és megújulni tudással lehet magyar jövőt építeni. Nemzeti ünnepünkön Erdély más településein vagy templomaiban is a közös Krisztus-hitet vallók és az egy nyelvet beszélők együtt imádkoznak, hogy megmaradjanak harangjaink, és valóra váljon Moltke Miksa misszionárius, 1848-as honvédtiszt erdélyi ódájának ma is érvényes üzenete: „Szép Erdély, te régi templom, / Zöld hegyeknek oszlopán, / Hol, ha imakél a szívben, / Annyi nyelven, s annyképpen, / Egy Istenhez száll csupán. / Szép Erdély, te édes otthon, / Szálljon áldás, béke rád. / S bár ha viharok szakadnak, / Szívét minden hú fiadnak / Egyetértés fonja át.”

Nemzeti ünnepünknek, amikor egyszerre dobban minden magyar szíve, legyen ez a legszébb és a legmaradandóbb üzenete!

Zsigmond Sándor

Mi Atyánk

Mi Atyánk! Előtted mi mindnyájan, kik a földön lakunk, testvérek vagyunk, mert kezed és Lelked alkotása minden ember, azok is, akik előttünk éltek, és akik utánunk jönnek, s városainkban és falvainkban talán még ugyanabból a vízből isznak, ha a forrásokat meg nem mérgezzük, s nem temetjük be azokat féktelen pazarlással és gátlástalan rablással. Azoknak Atyja, akiket mi nevelünk föl, vagy mások más értékrend szerint, azoké, akik előttünk 1000 évvel jövőt álmodtak e tájon a kereszt jelében, s fognak még álmodni és tervezni a történelmi idő végezetéig – érettük és mindnyájunkért, kik alkotásaid vagyunk, s egymásnak felebarátai bölcs rendelésed szerint, s hogy valóban azok is lehessünk, felkiáltunk Hozzád: *Mi Atyánk!*

Aki a mennyekben vagy – és mert földi dolgaink egyre bonyolultabbak, s már a kék ég ragyogása sem ugyanaz felettünk, és mert leszegezett tekintettel, valamint mindenki fölött átnéző öntelt pillantással örök, bölcs célnak meg nem felelhetünk, és mivel belénk oltottad a csak Nálad csillapuló istenszomjat, meg az önmagunk meghaladásának páratlan képességét, és a sajtó honvágyát, mely hazahúz, de még inkább ott marasztal, ahol zúg az a négy folyó, s végtelen otthonod felé űz ősidők óta, hogy Benned találjon enyhülést ajzott szívünk, ezért kitarjuk Feléd egész létünket, s hívünk magunkhoz: *Aki a mennyekben vagy.*

Szenteltessék meg a te neved – Mert olyan helyen élünk, ahol emberek embereket aláznak meg szégyenkezés nélkül, hazug szóval. Előítélettel és ítéletekkel dobálják meg a föld porából kezed által felemelt orcád-fényű alkotásaidat, gyermekeket és időseket, életerős férfiakat és élethordozó asszonyokat. És mert annyi szentségtelenség szállja meg naponta lelkünket munkahelyünkön, útközben, iskolákban, otthonainkban, a hitvesi ágyban és a médiában, s az

önistenítő gőg annyi torzulása zuhan rá tömegjárványként népünkre, Isten szent nevének káromlását lobbantva fel ajkakon másodpercenként, ezért könyörögve kérünk: *szenteld meg nevedet bennünk és közöttünk!*

Jöjjön el a te országod! – Mivel pedig újra éket vernek közénk a lopakodó vagy nyílt bizalmatlanság ügynökei, és gyanakvóan, ármanykodó gyanúsítások konkolyával hintik tele gondos vetésedet egyházakban, s szerte a maroknyi honban, ezért újra tartunk egymástól, hát betartunk egymásnak, s bizony már alig leljük fel azt a talpalatnyi helyet, ahol testestől, lelkestől nyugalomunk lehet, hogy újra egymás-

ra találjunk, s önmagunkra leljünk, hittel kérünk: *jöjjön el a te országod!*

Legyen meg a te akaratod! – S mert reánk tör pusztító utálatosságként a szerzés pogány láza, meg a konzumkényszeres vak vásárlási görcs, s a profitéhség, a vad és elvadító, panamázó kapitalizmus pogány papjai által feltámasztott kísértete is szertejár közöttünk, s a könnyű, következmények nélküli karrier delejező hatalma foglyul ejt, és megsemmisít sok-sok lelket, így sokan rabszolgáivá válnak a csőlátású vak és értékveszejtő anyagiasságnak, maradék erőnkkel felfohászkodunk: legyen meg a te akaratod, s ne az övék! **Amint a mennyben, úgy a földön is.**

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket... és ne vígy minket kísértésbe! – Minthogy leginkább csak akkor szólunk Hozzád, ha érdekeink, mindennapi kenyerünk veszélyben forog, s jövő-ülő vétkekkel vétkezünk magunk, egymás és ezredéve otthon adó édes hazánk, hegyeink és folyóink, rónáink és pusztáink ellen, meg sem gondolva a bűnt, mert sokaknak ez elég: nekem így jó, ahogy van, csak azt elérjem, amit akarok bármi áron, s nem veszik észre, hogy közben áthidalhatatlan árkot ásnak maguk előtt, melybe maguk esnek bele, hol a túlbecsülés, hol az önbecsmérlés forgószelétől sodorva, s mert csak ritkán tudunk igazán megbocsátani az ellenünk vétkezőknek, és egyre nehezebben cipeljük meg bocsátatlan egyéni és közösségi bűneink sokasodó terhét, s már rég a múlté a korábban világszerte ismert hungarikum, az udvariasság, mely otthonossá tette tereinket és utcáinkat, kicsiny falvak és nagyvárosok forgatagába is az itthon vagyunk jó ízét telepítve – ezért kiáltunk Hozzád: *ne vígy minket kísértésbe!*

De szabadíts meg a gonosztól! – S mert rajtunk még az évtizedeken át belénk sulykolt szolgalelkűség terhe, s még mindig nem tanultunk meg nyers bírvágyunkkal és a hatalommal helyesen bánni sem egyházban, sem hazában, sem házukban, és szívünk bálványozó tévelygéseit megfékezni, ezért nemzeti és egyéni megújulásunk késlekedése okán igaz önismeretet és nemzeti önvizsgálatot kérve Tőled, fohászkodunk Hozzád, s kérünk, adj jó előmenetelt, igaz ügyünknek győzedelmet, meg azt, hogy utunkon derüljön ránk végre kicsit több öröm, ezért szólunk így Hozzád: *szabadíts meg minket a gonosztól!*

Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké! – És mert hinni akarunk hitünk, munkánk, hétköznapijaink értelmében, a népek és népünk, megszenvedett tulajdonú hazánk országnyi és európai emelkedésében, ránk törő idegen talpasok vándorlása közben is, s Európa meggyengült keresztyén hitének felgerjesztéséért, új reformációiért kiáltva, teljes szívvel, reménységgel valljuk: Tiéd, s hű magyarjaidé, ne pedig másoké legyen az ország, a hatalom és a dicsőség Kárpát-medence Hungáriájában, Székelyföldtől a felvidéki havasokig, Verecke hágójától Felsőöregig. Ne a pártütőké, idegen érdekek szerencsevadászaié, keleti zsoldosoké, nyugati béreseké, s ne az egyéni haszonszerzésből országot árulóké és hazárdíróké. Így várjuk és munkáljuk a te országod növekedését közöttünk, s ezért magunkat neked újra és újra felajánlva szeretnénk élni tisztuló és erősödő hazánk, házuk, egyházunk közösségében nemzedékről nemzedékre jó békességben. Evégre mondjuk el naponta a szívedben fogant Úri imát, s mindent bizalommal neked, igazabb, igazságosabb, élhetőbb földi és magyar jövőt hozó, irgalmas és szerető Atyánknak a Jézus Krisztus nevében, aki megtanított minket így imádkozni a Lélek által. **Ámen.**

Ferenczy Károly: Hegyi beszéd

Dr. Békefy Lajos

Miénk a munka öröme, de Istené a dicsőség

(Folytatás az 1. oldalról)

nagy lendülettel működött az iskola. A 19. század végén felépült a Petőfi utcai ingatlan, és ez is száz évre adott volna lendületet az iskolának, ám közbeszólt az 1948-as államosítás. Most, a 21. század elején Isten egy olyan időszakot és embereket választott ki, amellyel és akikkel újabb lendületet akart adni a kollégiumnak. Akkor kerültem az iskolába, amikor az fennállásának 450. évfordulóját ünnepelte. Folyamatban volt az elemi osztályok engedélyeztetése, ezért az áldott emlékezetű Csiha Kálmán püspök azt mondta, már csak egy óvoda hiányzik a kollégiumi oktatásból. Ez megfogott engem, és elhatároztam, igyekszünk beindítani az óvodát is. Értelmét láttuk az ötletnek, hiszen valahonnan táplálni kell az elemi osztályokat. Elindultunk és szervezkedni kezdtünk. A munkában óriási segítség volt az, hogy Székely Árpád igazgató úrral akartunk és tudtunk is együttműködni. Azt sem szabad elfeledni, hogy imádságaink mindig meghallgatásra találtak. Ez volt az első kihívás számomra. Az óvodában ma már 85 gyermek van, s hat óvónő és három dadus. Úgy gondolom, ez olyan terv volt, amelyen Isten áldása megmutatkozott.

– Az óvodán kívül azonban mással is foglalkoztál...

– Az idő múlásával eljutottunk a pályázatok világába. Azt is feladatommak tekintettem, hogy olyan alternatív forrásokat keressünk, amellyel könyvkiadást lehet támogatni, tábort szervezni, sportpályát építeni és még sok minden

egyebet. Ez volt tulajdonképpen az „éjszakai munkám”. Fontos volt számomra a kollégium népszerűsítése is, hiszen az egyre fogyó gyermeklétszám mellett biztosítani kellett az utánpótlást is.

Ha az ember elindul egy úton, akkor Isten árasztja áldását, és akkor is menni kell, ha már

Fotó: Kiss Gábor

úgy látszik, hogy emberileg lehetetlen. Hét éven át figyelgettük a kolozsvári szakmai oktatás ügyét, és azt láttuk, sok gyermek román szakiskolába iratkozik, mert magyar nincs. Évente mintegy száz diákot veszített el a kolozsvári magyarság. Ráadásul a diákok nagy része nem is lett szakember, mert a szakmát nem az anyanyelvén tanulta. Sokáig folytak városi szinten is az egyeztetések, végül úgy éreztük, hogy ezt nekünk kell felvállalnunk. Úgy cseppentem bele az egészbe, hogy az egyik biztató motorja voltam az ötletnek. Annyira beleástam magam a szervezésbe, hogy amikor be kellett indítani a Szász Domokos-szakiskolát, az egyház engem

bízott meg azzal, hogy „sínre tegyem” az intézményt. Három év után hat szakon mintegy 240 diák tanul. Mindez azt mutatja, érdemes volt ebbe is belefogni.

– Egy ilyen sikeres sorozat után mi készítette arra, hogy gyülekezeti szolgálatot vállalj?

– Munkámnak a legszebb része az volt, amikor a diákokkal foglalkoztam: az evangélicációs táborokban, lelkigondozói beszélgetéseken, bibliáórákon. Ahogy telt az idő, egyre több adminisztratív feladat hárult rám. Ezért megfogalmazódott bennem, hogy a hivatásomtól nem szeretnék elkanyarodni. Most, amikor sínen van az iskola, úgy gondolom, félre kell állnom, és visszatérnem a hivatásomhoz, hiszen jelenleg több mint kétharmada a munkámnak nem lelkipásztori feladat. Hiszem, hogy Isten kirendeli azt az embert, aki ezt a munkát szívvel-lélekkel viszi majd tovább.

– Mire vagy a legbüszkébb az elmúlt kilenc évből?

– Egy lelkipásztorinak a legnagyobb sikere a lelki élményeket jelenti. Ezért öröm volt az, amikor a kollégiumban a lelkihangolón először láttam a diákokat boldogan beszélni Isten Igéjéről. Amikor a nyári Lesi-tónál rendezett evangélicációs táborokban az ima alkalmával akár 20-25 fiatal is kiállt imádkozni. Amikor láttam azt, hogy voltak, akik közelítettek hozzám, és lelki kérdésekben együtt tudtunk beszélgetni. És a dolog másik részéről, amiért sokat kellett dolgozni és imádkozni: például az óvoda és a szakiskola. Ám hangsúlyozom: mi csak munkások vagyunk Isten szőlőskertjében. Miénk ugyan a munka öröme, de a dicsőség mindig Istené.

– Nem fog hiányozni mindez?

– Egy ideig biztos hiányozni fog, de Isten ott használ fel minket, ahol a legnagyobb szüksége van ránk. Ezért hiszem, hogy Isten a szolgálat terén Mezőpanitban is számos örömet készített számomra.

– Erdély egyik legnagyobb gyülekezetében kezdted meg a szolgálatot augusztusban. Milyen tervekkel indulsz Mezőpanitba?

– Az ottani presbitérium a következőket mondta: tiszteletes úr, semmi mást nem kérünk, csak azt, hogy az evangéliumot prédikálja. Ez talán egyszerűnek is tűnhet, ám nem az. Lelkiileg úgy szolgálni egy kétezer lelkes gyülekezetben, hogy mindenki érezze, neki van lelkipásztor, és hogy mindenki érezze magáénak is a közösségben folyó munkát. Nyilván ott is vannak a gyülekezetnek olyan területei, ahol részben ugyanazt kell majd tennem, amit az iskolában: a gyerekekkel, az ifjúsággal foglalkozni.

Egy fiatalos, lelkes és modern közösség vár, úgy érzem, nagyszerű kihívások állnak előttem: például megszervezni a diakóniai munkát és még sok minden mást a gyülekezetben. Remélem, jó munkatársakra találok ott is.

A hitet megtartotta

Mindnyájan ismerjük a szólásmondást, miszerint senki sem pótolhatatlan. Ez többé-kevésbé igaz is, hiszen mindenkinek a helyére lehet valakit találni. Csakhogy nem mindenki képes egyforma mennyiségű és minőségű munkát elvégezni. Arról nem is beszélve, hogy vannak olyanok, akik nemcsak a munkájukat végzik el, hanem annál valamivel (vagy sokkal?) többet. Akik nemcsak a kötelező heti hat, nyolc vagy ki tudja hány órát ülik le egy héten a munkahelyükön, hanem sokkal több időt szánnak arra, hogy a rájuk bízott feladatot elvégezzék. Jól és lelkiismeretesen.

Nemrég a Kolozsvári Református Kollégium vallásánára mintegy évtizedes munkája után lelkipásztori szolgálatot vállalt egy gyülekezetben. Áhítatot és istentiszteletet tartott. Vallásórán zenélt és énekelt, történeteket mesélt és nevetetett. Kirándulást és tábort szervezett – gyerekeknek és tanároknak egyaránt. Ha kellett, tanított és oktatott,

ha kellett, nevelt – órán, a szünetben, az iskolában vagy a bentlakásban. Észak-erdélyi körutat szervezett, hogy a kollégiumot minél jobban megismerjék, a kallódó szegény sorú gyerekeket pedig magyar iskolába írássák. De pályázott sportpályára, és még ki tudja mire, vagy éppen szakiskolát vezetett egy olyan időszakban, amikor az intézményt az alapjaitól kellett megszerveznie.

Hogy miért távozott az iskolából? Lehet, belefásult a sok küzdelembe. Új kihívás elé akart nézni, vagy az anyagiak készítették az új lépésre, esetleg a megbecsülés hiánya okozta a meglepő döntést. Nehéz eldönteni. Talán mindenből egy kicsi. Tény, hogy nem ő az egyetlen, aki ilyen lépésre szánja el magát. Ám az biztos: az iskolában elvégzett munkáját követően Pál apostollal együtt nyugodtan mondhatja: ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.

Mindazok, akik ismerik, tudják, és megvannak győződve, hogy új szolgálati helyén sem fog másképp cselekedni.

Somogyi Botond

Már keresztény múlt sincs

„De térjünk át Frans Timmermansra, aki az európai parlamenti képviselőkhöz így szólt: »...a diverzitás az emberiség jövője (sorsa). A világ legtávolabbi szegletén sem lesz olyan nemzet, amelynek ne lenne diverzitás a jövőjében. Ebbe az irányba halad az emberiség. És azok a politikusok, akik azt próbálják eladni a választópolgáraiknak, hogy létezhet olyan társadalom, amely kizárólag egy kultúrába tartozó emberekből áll, olyan jövőképet rajzolnak fel, amely egy soha nem létezett múltra épül. Ezért ilyen jövő nem lesz. Európa sokszínű lesz, mint ahogy a világ összes többi része is sokszínű lesz.«” (Fajok keveredését akarják – Magyaridők.hu)

Mindig is az volt a véleményem, hogy a multikultúra ideológiájának ilyen csökönyös hangoztatása az európai vezetés részéről megalapoz egy olyan teóriát, amely szerint e vezetésnek a valódi célja a keresztény Európa felszámolása. E képbe pontosan beleillik a migráció kezelésének a koncepciója is, amely egész egyszerűen nem tekinti problémának a más vallású milliók bevándorlását Európába. Mert nem is ismeri el, hogy a kollektív identitáshagyományok ilyen mértékű találkozása civilizációs konfliktushoz vezethet. Sőt mint ha a cél pontosan az lenne, hogy az egykori keresztény Európa egy ilyen művi úton előállított keveredésben totálisan felolvadjon.

Európa jövője tehát nem a kulturális-történelmi folytonosság fenntartásában van, hanem éppen annak felszámolásában. De úgy tűnik, az új, kulturálisan sokszínű Európa víziójának megvalósításához nem elég csak felvázolni a jövő koncepcióját. A múltat is meg kell szüntetni. Nos Timmermans, az Európai Bizottság alelnöke megteszi. Kimondja: „és azok a politikusok, akik azt próbálják eladni a választópolgáraiknak, hogy létezhet olyan társadalom, amely kizárólag egy kultúrába tartozó emberekből áll, olyan jövőképet rajzolnak fel, amely egy soha nem létezett múltra épül. Ezért ilyen jövő nem lesz. Európa sokszínű lesz, mint ahogy a világ összes többi része is sokszínű lesz.” A beszédet Frans Timmermans, az Európai Bizottság alelnöke 2015. október elsején mondta el az Alapvető Jogok Kollokviumán. A beszédben Timmermans az európai kulturális sokszínűség koncepcióját egy soha nem igazolt történelmi fejlődésébe próbálja beilleszteni. E szerint az európai kulturális diverzitás nem pusztán döntés és választás kérdése, hanem egyenesen sorsszerű.

A diverzitás az emberiség sorsa – mondja Timmermans. Nincs választási lehetőség.

Mondja ezt az Európai Bizottság alelnöke egy emberi jogokkal foglalkozó kollokviumon. Meglepő fordulat, valljuk be, hiszen eddig a fatalizmus nem szerepelt még az emberi jogi ideológia kellékárkában. Vagy csak én nem vettem

„E jelben győzni fogsz!” – mutatja fel az angyal Constantinus császárnak a keresztet

észre? Az európai kulturális sokszínűség tehát úgy tűnik fel, mint valamiféle fátum, a kikerülhetetlen sors. Már a beszéd eredeti címe is eléggé aggasztó: Európának el kell fogadnia a sokszínűséget, vagy háborúval kell szembenéznie.

Ez már ugyebár el van döntve. Ez már nem ajánlás vagy javaslat. Ez azt sugallja, nincs döntési helyzet. A sokszínű Európa már potenciálisan megvan, a jövő jön felénk, mint valamiféle kikerülhetetlen fátum, amely ellen nem lehet védekezni, sőt, amellyel szembeni védekezés a történelmi sorsszerűség meg nem értése. Mindez egy liberális értékrend alapján természetesen, hiszen az elkerülhetetlen történelmi sors egyenesen az alapvető jogok értelmezéséből következik. De mégis abszurd módon ez a

látásmód engem inkább egy teokratikus államképre emlékeztet, amelynek alapján az egyén meg van fosztva a szabad világnézeti választás lehetőségétől, s egy mindenkire kiterjedő „kell” teremti meg ezt a retorikusan sokszínűségnek nevezett, de valójában nagyon is zárt univerzu-

mot. Úgy látszik, a sokszínűségbe a kulturális sokszínűség elutasítása már nem fér bele.

S hogy ez a valójában nagyon is zárt, fatalizmusra épülő történelemkép teljes legyen, Timmermans úgy gondolja, hogy a fátumszerű jövő elérésének a múlt sem állhat az útjába. Nem elég tehát hangsúlyozni azt az ideát, hogy a kulturálisan homogén társadalom már nem lehet a jövő alapja, tehát a kereszténységgel mint a jövő alapvető identitásalkotó kulturális keretével eleve nem szabad számolni, el kell végezni a keresztény múlt megsemmisítését is. Itt van a mondat: „azok a politikusok, akik a választóiknak megpróbálnak egy olyan társadalmat eladni, amely kizárólag egykultúrájú emberekből áll, egy soha nem létezett múlton alapuló jövőképet festenek, s ezért ilyen jövő soha nem lesz”.

(Arról most ne is beszéljünk, hogy Timmermans, a nyilvánvalóan nagy demokrata, itt csak politikusokról beszél. A nép tudnivalóan hülye. Ha tehát egyes politikusok nem próbálnának a történelmi sorssal szembenemenni, hanem elfogadnák a sokszínű Európa sorsszerű érkezését, akkor a választókkal nem lenne semmi baj. Nos mint európai polgár kikérem magamnak. Mintha bizony azért védeném a keresztény Európát, mert egyes politikusok is védik.)

Ez az üzenet a nem létező, egységes és közös európai kulturális múltról bizony erős üzenet. Mindenekelőtt azoknak, akik vakmerő módon ma

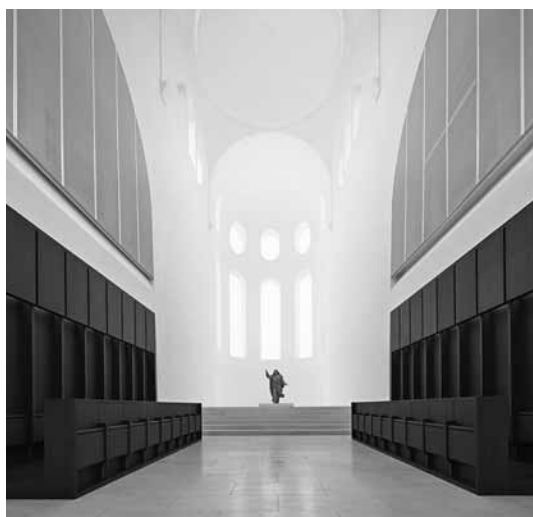
is azt állítják, hogy Európa bizony zsidó-keresztény alapozású, s ezért a diverzitás ideológiája kontinensünk kulturális identitását veszélyezteti. De úgy tűnik, a kulturális folytonosság megőrzése nem cél, éppen fordítva, a felszámolása a cél. Sőt az Európai Bizottság alelnöke szerint ez nemcsak egy kívánatos cél, hanem egyenesen történelmi szükségszerűség. A jövő már el van készítve. Csak engedelmesen várni kell, hogy megérkezzen. Amúgy: éljen a demokrácia! S ehhez nemcsak a zsidó-keresztény hagyományon alapuló, kulturálisan homogén társadalom képét kell elvetni, hanem magát a zsidó-keresztény múltat is tagadni kell.

A tragikus az egészben az, hogy valamikor a rendszerváltás hajnalán euforikus öröm töltött el, hogy visszakapom a múltamat, amelyet elvettem tőlem. („A múltat végképp eltörölni...”) Most meg itt vagyok az állítólagosan keresztény Európában, amely valamiféle történelmi fatalizmusra hivatkozva épp most készül megszüntetni önmagát. Az európai vezetés, amely állítólag nagyon demokratikus, már nemcsak a kollektív kultúra jövőjére tart igényt, hanem a múltra is. Nemcsak a jövő kisajátítása zajlik itt, hanem a múlté is.

Timmermans úrtól, az Európai Bizottság alelnökétől, akit amúgy én soha nem választottam, megtudtam, hogy az, amit én a múltamnak gondoltam, nem is létezett.

Már keresztény múlt sincs. Hát itt tartunk.

Köntös László
(a szerző a Dunántúli Református Egyházkerület főjegyzője)

Lecsupaszított falak. Így néznének ki a jövő templomai?

Gyülekezeti napok Szederjesen

Negyedik éve szerveznek Szederjesen gyülekezeti napokat annak emlékére, hogy 1924 nyarán egy jégverés tönkretette a falut. A közösségnek ekkor újra kellett építenie magát, hogy élni tudjon. A Segesvár közelében fekvő település lakói szerint Szederjes él és élni akar, ezért is emlékeznek meg a nagy jégverésről Orbán Dániel helybéli lelkipásztor kezdeményezésére.

A megemlékezés során minden korosztályt megszólító programok zajlottak. Az eseménysorozatot istentisztelettel kezdték, amelynek keretében a gyülekezet időseit köszöntötték. A gyerekek napja alkalmából Kovács Géza festőművész vezetésével a kicsik festeni tanultak, majd Demeter Ferenc szederjesi származású kolozsvári bábszínész *A Boldog Herceg szíve* című bábjátékkal szórakoztatta a közönséget. A program egyik látványos pontja a lóverseny

volt, de emellett hagyományörző játékok és sportfoglalkozások is szórakoztatták a jelenlevőket, este pedig lármafa hirdette: Szederjesen ünnepel a közösség. Az eseményen részt vett Sógor Csaba lelkipásztor is, aki az igehirdetés után előadást tartott az Európai Parlament működéséről. Ekkor emlékeztek meg a szederjesi ötvenhatosokról is.

A gyülekezeti napokat záró úrvacsorás istentiszteleten Orbán Dániel prédikációjában a tékozló fiú története alapján elmondta: úgy kell élnünk, hogy közben Isten atyai házában éljünk. Lehetőségünk van úgy élni, hogy ne tékozzunk az atyai örökséget. A tékozló fiúnak nem kellett az atyai áldás, de megmaradt neki a

bűnbánat és a megtérés lehetősége, amellyel élt is. Ilyen alázattal és tisztánlátással kell Istenhez közelednünk. Isten népének ugyanis biztos jövője van az ő kezében. Isten országa, miközben megfoghatatlan, mégis közel van, közöttünk és bennünk.

A reformáció hatása a posztmodern nevelésben

Az oktatás, nevelés témáját járja körül 2016-ban az Erdélyi Református Egyházkerület Nőszövetsége. Ennek margójára konferenciát is szerveztek a megújuló nagyenyedi Bethlen Gábor Református Kollégiumban. A konferencián teológusok, nyelvészek tárták fel, mit hozott a reformáció az oktatásba, és ma hol érezhető ennek hatása.

A jelenlevőket köszöntötte többek között Borsos Melinda nőszövetségi elnöknő, Szöcs Ildikó, a nagyenyedi kollégium igazgatója, valamint dr. Gudor Botond nagyenyedi esperes.

Dr. Buzogány Dezső teológiai tanár előadásában a protestáns oktatási rendszer kialakulásáról beszélt. A reformáció előtt a felekezeti oktatás az egyházi utánpótlást szolgálta, Melanchtonnal azonban kialakult azon oktatási rendszer, amely a reneszánsz humanizmusából táplálkozott. A protestantizmus kiépítette a programszerűen működő iskolahálózatot. Erdélyben Marosvásárhelyen és Kolozsváron alakult protestáns iskola, református iskolákról azonban csak a 17. századtól beszélhetünk. Ugyanebben az időszakban másik három iskola is megjelenik Székelyudvarhelyen, Zilahon és Gyulafehérváron. Ugyancsak a protestantizmus hozza meg a tömegek számára is elérhető, külföldön való tanulás lehetőségét. Ennek köszönhetően külföldi iskolarendszereket ismertek meg a diákok, és hozták haza e modelleket. Az itthoni tanintézmények azonban inkább arra voltak kiépítve, hogy a diákokat külföldi egyetemekre felkészítsék. Az akadémiai oktatás rendszerét Apáczai

Csere János dolgozta ki. Az előadó szerint a reformáció igehirdetés. Az igehirdetés és az oktatás pedig egyenértékű, hiszen mindkettő az igéből táplálkozik, az oktatás az ige köré szerveződik.

Az egyház feladata a keresztyén nevelés

Bustya János lelkipásztor a rendszerváltás utáni református iskolarendszer kiépítéséről tartott előadást, amelyben hangsúlyozta: az Erdélyben működő iskolarendszert azért építették újra, mert követték a krisztusi parancsot. A statútum szerint az egyház feladata a keresztyén nevelés, ennek teljesítésére létrehozhat tanintézményeket. Ezek az intézmények a református egyház önfenntartásának eszközei. Az előadó részletesen beszélt a román törvénykezés okozta nehézségekről is. Ma az óvodák, elemi és líceumi tagozatok a kollégiumok részeként működnek.

Romániában jelenleg kilenc református kollégium működik, és van egy szakiskola és egy szaklíceumi tagozat. Emellett vannak református szellemiséget felvállaló társult intézmények. Jelenleg mintegy nyolcezer diák tanul református és társult intézmények

ben. Bustya János elmondta: megtört a család-gyülekezet-iskola-társadalom szimbiózis. Ezért is fontos a felekezeti oktatás, hiszen az állami rendszer inkább értékromboló. A szociális, családi gondok áthelyeződtek az iskolába, e gondokat az állami intézmények nem tudják kezelni, mert nincsenek háttérintézményei.

Hitet tevő tanárok

A konferencia másnapján Lengyelné dr. Püsök Sarolta, a BBTE vallásstanári karának tanára előadásában hangsúlyozta, hogy a református egyház nem akar világnézetiileg semleges oktatást és iskolákat. A református iskolarendszer 500 éves hagyományát visszük tovább, de mindig megújulva. Önértelmezésünk szerves része a világnézeti nevelés. A református világszemlélet egyik jellemzője, hogy ezt kötelességünknek tartjuk továbbadni. E világszemléletnek egyik legfontosabb eszköze a Biblia. Isten ingyen kegyelemből váltott meg bennünket – aki ezt megtapasztalja, az nem lehet tétlen, hiszen az ilyen embereknek az életük ajándék. A református világnézeti nevelés minden tanárnak kötelessége. Ez nem azt jelenti, hogy mindenkinek hitoktatóvá kell lennie, hanem olyan tanárokról van szó, akik hitet tesznek. Az előadó szerint az állami iskolákban nem lehet majd hitet vallani, ezért is van szükség felekezeti iskolára.

Somfalvi Edit, a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet tanára szerint az értékrendünk alapja Isten. Életünkkel pedig vagy igazoljuk,

vagy hiteltelenítjük ezt. Az értékátadás szakrális feladat, ugyanakkor az értékrendszer normákat alkot.

A nyelv szent eszköz

Péntek János nyelvész előadásában arra hívta fel a figyelmet, hogy a nyelv szent eszköz. A nyelv nemcsak az oktatás eszköze, hanem a nyelv maga is tanít. Károli Gáspár 1590-ben megjelent Bibliája a reformáció Bibliája, amely az egyik legolvasottabb könyv, egyben nyelvi minta lett. A magyar nyelv tudományos munkára való alkalmasságát Apáczai teremtette meg.

Az ismeretszerzés és ismeretközvetítés kikerülhetetlen eleme az anyanyelv. A nyelvbe való sikeres belenevelődés feltétele a szocializációnak. Azzal a hajlammal születünk, hogy nyelvet tanuljunk. A családi környezetben alakul ki az elsődleges nyelvváltozat. Az oktatási intézmény egy másik nyelvvilág, amelynek írott változata van. Ebben a környezetben kezdődik el egy második nyelv tanulása is. Ez fontos, azonban szem előtt kell tartani, hogy az anyanyelvnek elsődlegesnek kell maradnia.

Orbán Gyöngyi egyetemi tanár előadásában Németh László-tanulmányok alapján a példa fontosságára hívta fel a figyelmet. A vallásos nevelésben az a jó tanár, aki látja a láthatatlant a diákban. A tanár egyik legfontosabb feladata, hogy magában építse fel a példát, amely nem kényszerítő, mégis önmagában tartalmazza a felhívást a követésre.

Kiss Gábor

Az együttérzés és segítségnyújtás kultúrájának nem szabad kivesznie belőlünk

(Folytatás az 1. oldalról)

Négy évvel ezelőtt ugyanakkor hozzáfogtak a templom felújításának egy svájci testvérgyülekezet segítségével is. Néhány évvel azelőtt Balogh István gondnokban, az akkori alpolgármesterben megfogalmazódott az ötlet: érdemes lenne ravatalozót építeni. Így hát 2012-ben ennek is nekifogtak. Szükség volt rá, hiszen a településen három nemzetiség és hét felekezet szeretné megfelelő körülmények között elbúcsúztatni hozzátartozóit. – Azt szeretnénk volna, hogy a nehéz helyzetben álljunk az ember mellé nemzetiségre és vallásra való tekintet nélkül, mintegy irgalmas samaritánusként – magyarázza Sikó Piroska lelkipásztor.

A ravatalozó épületének felépítése több éven keresztül zajlott a helyi önkormányzat, a megyei tanács, a magyarországi testvérgyülekezet segítségével, valamint több pályázati összeg elnyerésével. Közben sikerült tavaly felújítani a templomtetőt, idénre pedig elkészült a 190 éves templom tornyának új bádofedele is. És hogy senki ne unatkozzon, a munkálatokkal párhuzamosan a gyülekezetben megindult az 1880-ban épült harangozóház belső felújítása is abból a célból, hogy az ingatlan a településen működő diakóniai munka javát szolgálja. A Diakónia Keresztyén Alapítvány biztosította az anyagokat, a gyülekezet pedig a közmunkát – meséli Sikó Piroska, majd hozzátette, hogy nagy szeretettel segítettek a kolozsi gyülekezet hívei, akik sokat adakoztak az egyházközség és a helyi közösség javára.

Az odaadó igyekezetnek és a sok munkának meg is lett a gyümölcse, hiszen július elejére

minden elkészült, úgyhogy a kolozsiak hármas ünnepet ülhetnek. S ha hozzátesszük, hogy az ünnepségen a történelmi összefoglalóban elhangzott, hogy Kolozson 1606-tól létezik szervezett református egyházközség – tehát 410 éve –, akkor úgy is fogalmazhatunk: négyes ünnepnek lehettek tanúi azok, akik a július 10-i vasárnap-i hálaadó istentiszteletre látogattak el.

– Nem Istennek van szüksége templomra és különböző ingatlanokra, hanem nekünk. Őt ugyanis nem lehet sehova sem bezárni vagy korlátozni – hangsúlyozta az ünnepi istentisztelet alkalmával tartott ígértetésében Kató Béla püspök.

A templom áhítatos csendje azonban segít megtalálni Istent. Arra készíti az embert, hogy istenfélő, szent életet éljen. Az Úr segít minket elcsendesedni és oltalmat találni a templom falai között. – Ám nekünk nemcsak a templomban kell lennünk, ki kell menni a falak közül, és vigasztalni az embereket,

gyógyítani a betegeket, ápolni az egyedül levőket, ezért van szükség ravatalozóra és diakóniai házra is – mondta a püspök, majd hozzátette, az együttérzés és segítségnyújtás kultúrájának nem szabad kivesznie belőlünk. Minél több szükséget szenvedőhöz jut el az egyház az Igével, annál inkább látszik meg majd rajtunk az, hogy Isten szolgálatában álló keresztyének vagyunk. Ez pedig nem más, mint a misszióknak a lehetősége – fogalmazott a püspök, aki a prédikációt követően azért imádkozott, hogy ne csak ravatalozókat és diakóniai munkapontokat kelljen építenünk, hanem óvodákat és iskolákat is. Ha nem születnek ugyanis gyermekek, nem lesz kinek átadni a most felépített házakat.

Az ünnepségen Kósa László, a nyíregyháza-sóstói testvérgyülekezet lelkipásztorának

Fotók: Kiss Gábor

A kolozsi kisgyerekek Kató Béla püspököt köszöntik

beszéde után Pánczél Károly, a Magyar Országgyűlés nemzeti összetartozás bizottságának az elnöke is köszöntötte az egybegyűlteket. Cso-da, hogy most itt mi magyarul beszélhetünk, mondta az országgyűlési képviselő, aki szerint a 16. században a törökvész és a pestis miatt a Kárpát-medencében mindössze másfél millió magyar élt, ám a hitnek, a magyar nyelvnek és az oktatásnak köszönhetően nemzetünk megmaradt a vérzivataros időkben is. – Az akkori jegyzőkönyvek nem arról szóltak, hogy mecseteket kell építeni, hanem arról, hogy idővel hol és milyen egyházi iskolákat kell alapítani. Mert elődeink tudták, hogy a nehéz idők elmúlnak, és eljön a nemzet felemelkedésének is az ideje. Pánczél Károly hangsúlyozta, hogy a jelenlegi magyar kormány egy független, szabad és keresztyén Magyarországot szeretne építeni. Ebben pedig a jelenlevők segítségét is kérte az október 2-ai kötelező kvótabetelepítési népszavazáson való részvétel által. Felszólalása után átadott a kolozsi gyülekezetnek egy szimbolikus ajándékot, egy faragott „vándorbölcst” azzal a céllal, hogy azt a településen születendő minden magyar csecsemőnek juttassák el.

Istentisztelet végén Pattantyús Ágnes, a Diakónia Keresztyén Alapítvány igazgatóhelyettese köszöntötte az egybegyűlteket, majd Petneházy Attila színművész, magyar országgyűlési képviselő szavalata következett. A hálaadó ünnepséget a kolozsi ifjak zenés műsora zárta.

Somogyi Botond

Úrvacsorai kelyhek készítésével és egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Elérhetőségek: 0264-433241; 0765-128601.

Imrei Imre ötvösmester, Kolozsvár

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár

Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református

Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában

Felelős vezető: Dávid Zoltán